

Chết có sống không?

THI NGUYỄN

Cách đây hai ba năm, một AHCC có viết một bài, đề cập đến kinh nghiệm sau khi chết. Chưa thật chết làm sao có kinh nghiệm, mà đã chết rồi thì làm sao viết lại được? Kinh nghiệm ở đây là những gì nhớ được sau khi sống lại. Phải nhấn mạnh chữ “sống lại”. Nghĩa là đã chết thật rồi. Được xác nhận là chết, và bỗng sống lại nhờ một lý do nào đó. Những gì được kể lại, làm cho người nghe rất lạc quan, đi đến một kết luận khá tích cực: Sau khi chết, sẽ được vô cùng khoan khoái, thích thú, và linh hồn sẽ đi về một cõi an lạc, bỏ hết mọi hệ lụy phiền toái ở trên đời. Danh vọng, tiền tài, tình ái đều chỉ là hư ảo, không có giá trị gì ở thế giới mới. Người chết đi, rồi sống lại, họ rất ân hận đã bị kéo trở lại đời sống thế gian. Họ tiếc cái không đến thật với họ. Có lẽ, với kinh nghiệm này, người Lào không khóc buồn khi thân nhân chết, mà họ còn ăn nhậu tung bừng. Và cũng ý đó, Đức Lạt Lai Lạt Ma Tây Tạng nói rằng, cái thân xác của mình cũng giống như bộ áo quần, khi quá rách rưới cũ mục, thì phải cởi bỏ. Nghĩa là già quá, thân thể đã hao mòn, thì cái chết là bình thường, không đáng sợ.

Nhiều người, tin rằng linh hồn nằm trong thể xác vật chất, chết là hết. Tin như vậy cũng tốt. Những người này họ không sợ chết vì chết là hết. Chết là khỏi lo dầy sớm đi làm việc, khỏi lo cao máu, khỏi lo đau răng, khỏi lo nợ tiền nhà, tiền xe, coi như đã trả dứt, khỏi bị vợ chồng cầu nhàu hàng ngày, khỏi phải tranh đua, cất tiền giữ bạc. Phải hết và ra đi. Nếu quan niệm được và rõ được rằng ai cũng phải chết, không 40 thì 50, 70 có quá lắm thì cũng 105 tuổi phải quy hàng nằm xuống. Nếu không chết sớm

thì cũng chết muộn. Cũng như một đêm phải đi ngủ, thì không ngủ lúc 9 giờ, thì 11, 12 giờ khuya phải ngủ, trễ lắm thì 2, 3 giờ sáng rồi cũng đi ngủ. Nếu đêm không vui, thì ngủ sớm quách cho khỏe. Tội gì mà ngủ gà ngủ gật, mệt mỏi, cố thức, rồi cũng đi ngủ. Giống như khi già cả, bệnh tật, đau yếu, cô đơn, buồn, mà lại cố sống lâu thêm, lại sợ chết, thì cái sống âu lo đó là hệ lụy cho tâm thân. Người ta sợ chết, bởi không biết sau khi chết, chuyện gì sẽ tới. Một đời sống tệ hại hơn cái khổ sở hiện tại, hay còn phải trả nợ, trả tội, trả ân oán của cái nhân đã gieo trong kiếp sống qua. Ai mà không có sai trái, tội lỗi. Không nhiều thì ít. Không ai là thần thánh để tránh hết mọi tội lỗi trên thế gian. Nếu quả có những cảnh Diêm Vương địa ngục, chấu ngao phanh thây, cấu xé, nhảy chông, lửa đốt đời đời, rút lưỡi, bẻ răng, nuốt lửa ... như sách Tàu mô tả, thì ai mà không sợ chết. Ai dám chắc đời mình không vô tình hay cố ý tội lỗi. Nhân đọc bản thảo cuốn “Đòng Đòng Vô Tận” của giáo sư Võ Văn Dật (sắp xuất bản nay mai) tôi xin trích đăng những kinh nghiệm sau khi chết, để anh em AHCC đọc. Những đoạn trích sau đây, cũng được tác giả trích từ nhiều sách khác nhau, của những hội nghiên cứu khoa học. Không phải là những câu chuyện kể có tính cách mê tín, hoặc chuyện trà dư tửu hậu, mà được những nhà nghiên cứu khoa học điều tra ghi nhận với tinh thần khách quan khoa học. Mẫu chuyện thứ nhất:

“Một đang người chết, và tới lúc suy kiệt cùng cực của thể xác, anh ta nghe bác sĩ tuyên bố rằng đã chết. Anh nghe vang lên một âm thanh khó chịu, như thể tiếng chuông rung lớn hay tiếng huyền náo, cùng lúc đó, cảm thấy thân mình như được phóng đi rất nhanh trong một đường hầm tối om om. Sau đó, bỗng nhiên anh ta nhận thấy đang ở ngoài thể xác của mình, tuy vẫn ở trong khung cảnh thực của lúc ấy, và như một khán giả, anh thấy cái xác của mình nằm đó, cách một quãng ngắn. Từ vị trí thuận lợi khác thường ấy và trong một tâm trạng xúc động sôi nổi, anh ta quan sát nỗ lực hồi sinh cái xác kia.

“Sau một lúc, anh ta trấn tĩnh lại và trở nên quen thuộc với trạng huống kỳ cục này. Anh nhận ra rằng mình vẫn còn một cái thân (body), nhưng là một cái thân với tinh chất và năng lực rất khác với các thân xác vật chất mà anh đã bỏ lại. Rồi những việc khác bắt đầu xảy ra. Có những kẻ đến gặp và giúp đỡ anh. Anh thoáng thấy vong linh của thân nhân và bạn bè đã chết và một vị Thánh như bằng ánh sáng, đầy vẻ thương yêu ân cần mà anh chưa hề gặp, xuất hiện trước mắt. Vị này hỏi anh ta một câu để anh tự đánh giá cuộc đời mình và giúp anh trong chớp mắt thấy lại toàn cảnh cuộc đời với những biến cố quan trọng. Vào lúc đó, anh ta nhận ra như đang tiến tới một

thứ ranh giới nào đó, phân cách cuộc đời trần thế và cuộc sống kế tiếp. Bấy giờ, anh ta thấy rằng mình phải trở về trần thế vì chưa đến lúc phải chết. Chính vào lúc đó, anh lại tỏ ra phân vân do dự, vì anh đã có kinh nghiệm về kiếp sau như thế nào rồi, không muốn trở về nữa. Anh cảm thấy trần trụi sung mãn trong niềm an lạc thương yêu. Dầu muốn vậy, nhưng bằng một cách nào đó, anh ta nhập lại xác kia và sống lại.

“Về sau, anh ta cũng có thể đã kể câu chuyện đó cho người khác nghe, nhưng đã gặp trở ngại. Thứ nhất, anh ta không thể tìm được thứ ngôn ngữ thích hợp để diễn tả lại những gì đã xảy ra nơi cái cõi không phải là trần thế kia. Thứ hai, anh ta đã bị người nghe nhạo báng, nên thôi, không nói cho ai nghe nữa. Tuy vậy, kinh nghiệm đó đã tác động sâu xa vào cuộc đời anh, đặc biệt là đối với cái nhìn của anh về cái chết và các mối quan hệ trong cuộc sống”.

Kinh nghiệm của một đàn ông trung niên, bị tai nạn xe hơi trầm trọng:

“Khi người ta đưa (xác) tôi vào phòng cấp cứu thì ngỡ như là tôi ở đó nhưng tôi đâu có ở đó ... Người ta đưa (xác) tôi lên bàn. Tôi thấy tôi như một người tham dự trong phòng cấp cứu, nhưng đứng ở đằng sau, cách xa cái bàn hơn những người khác. Tôi có thể nhìn xuống và thấy hết mọi việc. Cái bàn nằm kia, như ở cuối phòng, các bác sĩ ở bên phía tay phải của tôi, còn một lô y tá thì ở bên trái. Cả một vị linh mục cũng có mặt. Họ chích thuốc nhưng chẳng làm cho tôi đau đớn, vì tôi đã hoàn toàn thoát ra ngoài thân xác. Tôi tự nhủ “Đó không phải là mình đâu”. Nhưng tôi biết cái xác nằm đó chính là tôi và chắc có chuyện gì không ổn đây. Tôi thấy mọi việc có vẻ lạ lùng quá; tôi chưa bao giờ trải qua một tình huống nào như vậy. Nói cho cùng, tôi không thấy sợ hãi. Người tôi đen thui như nhựa đường, mặt tôi bị rách và chảy máu. Tôi nhớ thấy rõ cái chân đầy máu; một bác sĩ nói “Ông ta sắp đi đứt cái chân rồi”. Trong lúc đó, người ta đang cầm máu cho cái thân tôi. Cái monitor (màn hình máy đo tim mạch) đặt phía sau đầu tôi. Tôi có thể nhìn thấy những đường sáng chạy trên monitor và bỗng nhiên nó ngừng lại ... Rồi tôi nghe có ai đó nói “Nó ngưng rồi” ... Một bác sĩ vỗ vỗ và chà đẩy trên ngực tôi ... Và rồi tôi như ở trong bóng tối hoàn toàn. Tôi đi qua giai đoạn tối đen. Thấy có ánh sáng, như có ai đó đang chiếu đèn và tôi đi về phía ấy. Tôi đi xuyên qua vùng ánh sáng đó. Ánh sáng ngày càng sáng hơn. Sáng thật là sáng và càng tiến đến gần càng sáng, đến làm chói mắt ... Tôi thấy những thiên thần ở quanh tôi. Nhưng những thiên thần quanh tôi lại là các con tôi. Đứa con lớn nhất của tôi lúc đó 17 tuổi, ... nhưng có vẻ như chừng mới sáu tuổi. Các con vây quanh bên tôi, ba

đứa bên phải, ba đứa bên trái, đứa con trai lớn ở trước mặt. Tất cả như cùng một lứa tuổi. ... Với mỗi đứa, tôi lại hồi tưởng những gì êm đềm nhất, thân ái nhất mà tôi đã trải qua với chúng. Giữa chúng và tôi không có nói năng gì. Nhưng khi nhìn chúng, tôi lại liên hệ từng đứa với những việc đã xảy ra trong quá khứ ... Tôi nhìn thấy một màu xanh tuyệt đẹp, chung quanh chúng tôi toàn là một màu xanh đẹp để đó. Không, bác sĩ không thể gọi đó là bầu trời xanh, đó là một màu xanh thăm thẳm, một màu sắc đẹp đẽ. Tôi chưa bao giờ thấy một màu xanh như thế ... Tôi cảm thấy có một lực nhẹ nhàng ở trên đầu và nghe một giọng nói rằng “Về đi”. Tôi nói: “Lạy Chúa, sao lại là con?” và ai đó nói rằng công việc của tôi trên trần thế chưa xong, rằng tôi phải trở về để hoàn tất. Tất cả là tôi chỉ nghe giọng nói của người đó thôi, một giọng vang lớn, rền như tiếng sấm, như tiếng sấm ở đâu đó vọng lại ... Sau đó, tôi chẳng nhớ gì thêm nữa, mấy đứa con rồi tôi ra, rồi thấy tối thui và chẳng biết gì nữa. Hai ngày sau, tôi mới tỉnh lại trong phòng cấp cứu.

Kinh nghiệm của một cựu chiến binh Mỹ tại Việt Nam, bị thương nặng (mất hai chân và một tay):

“(Sau khi trải qua NDE) Tôi không đi viếng các đám tang nữa. Tôi không gởi hoa phúng điếu. Tôi cũng không chia buồn với người ta. Nếu có ai đó nói cho tôi biết có người vừa chết, tôi sẽ nói là chúng ta nên vui. Tại sao chúng ta lại tổ chức party khi chết? Trong chúc thư của tôi, tôi dặn là không tổ chức tang lễ, cũng không lập mộ phần. Tôi sẽ được thiêu, rồi đem tro rải đi. Tôi nghĩ việc ma chay chỉ phí thì giờ, phí đất đai, nên tổ chức party thì hơn ... Tôi không sợ chết. Tôi quả quyết tin rằng mọi việc xảy ra đều vì một mục đích nào đó ... Tôi sống, giải trí, và làm việc, bao giờ cũng hăng say vì tôi nhận thức rằng trong giây lát đây, tôi có thể ra đi vĩnh viễn ... Có một cái gì đằng sau cuộc sống này. Cái ấy là sự an lạc. (Trong kinh nghiệm cận tử) Tôi đã hoàn toàn được an lạc. Tôi không muốn trở về dương thế nữa. Nó thật là khác lạ. Đó không phải là một sự trống rỗng của cuộc sống hay của cảm giác, mà chính là một cảm thức đẹp đẽ, là một cuộc sống thực sự. Dù cuộc sống ở vào dạng nào chăng nữa, dù chúng ta ở dưới một dạng thức nào đó, chung ta vẫn hiện hữu”. (2)

Kinh nghiệm của một phụ nữ 60 tuổi, bệnh tim:

“Cái điều mà tôi không bao giờ có thể quên, tuyệt đối không bao giờ quên được là cảm giác an lạc tuyệt trần hoặc một cái gì đó tương tự ... Vâng, tôi nhớ như in, đó là một cảm giác tốt đẹp của an bình, hạnh phúc ... Sự an lạc, giải thoát, sự sợ hãi đi đâu mất. Không còn đau đớn nữa. Không còn gì cả. Đó là một sự tuyệt diệu. Dù có mất cả triệu năm để nói về cảm giác đó, tôi cũng không bao giờ

có thể cắt nghĩa cho được. Đó là một cảm giác mà mọi người một ngày nào đó rồi cũng sẽ bắt gặp. Đối với tôi, an lạc là chữ đứng nhất mà tôi có thể dùng để diễn tả”.

Kinh nghiệm của một đàn ông 52 tuổi, bị bệnh tim:

“Tôi không thể nào chịu nổi cơn đau nữa ... Và tôi đổ gục xuống. Mọi vật tối sầm, tôi chẳng nhớ gì cả, ngoại trừ vào lúc bắt đầu cơn bất tỉnh, như có ai đó chọt kéo cái màn che kín ánh sáng, làm mọi vật tối thui. Một lát, hết đen, nhưng cũng không có ánh sáng. Nó như một đám sương mù màu xám bao phủ, tôi thật không biết làm sao để diễn tả. Tôi cảm thấy đang có những hoạt động diễn ra đâu đó chung quanh, tôi vẫn còn đứng trên nền nhà, vậy mà tôi lại thấy tối. Tôi nghĩ sao có vẻ bất thường quá, tôi phải đứng ở một chỗ nào cao hơn thì tôi mới nhìn xuống được chứ, tôi chưa bao giờ để ý rằng nền nhà lát gạch hoa đen trắng. Vậy mà nó lại là thứ tôi nhận ra trước tiên khi bắt đầu ý thức ... Và tôi cảm thấy như mình hạ xuống thấp hơn một chút, kiểu như lượn vòng quanh. Hai hoặc ba người đỡ tôi dậy, đặt vào một cái khay, không phải cái khay dĩa, mà là cái xe đẩy bằng kim loại, có bốn chân. Họ buộc chân tôi lại và đẩy tôi ra ngoài ... đưa vào phòng chính. Tôi thấy ở đó có một cái bàn khác với một mớ dụng cụ máy móc trên đó. Về sau tôi mới biết đó là cái máy dùng để kích thích tim hoạt động ... Xin nhớ rằng tôi không phải là một tay nghiên ma túy đâu nhé ... Đây cũng không phải là chuyện tưởng tượng. Tôi cũng chưa bao giờ đọc loại sách về đề tài đó (kinh nghiệm NDE) ... Vâng, tôi có thể thấy toàn bộ các chi tiết ...”

Kinh nghiệm của một cựu chiến binh Mỹ tại Củ Chi:

“Trong lúc người ta giải phẫu cho tôi, tôi chợt nhớ đến và liền trở lại ngay tức khắc nơi chiến trường. Người ta đang thu dọn chiến trường. Tôi thấy những người chết hôm đó đang được gói lại trong ponchos và người ta đang thu nhặt người bị thương. Tôi quen một người trong toán và tôi nhớ như in là tôi đã cố gắng ngăn cản anh ta đừng có nhặt mấy cái xác kia. Nhưng tôi không làm được điều đó và bỗng nhiên tôi lại thấy mình trở về trạm phẫu thuật. Nó y như bạn vừa có mặt bằng xương bằng thịt ở đó rồi bỗng tức khắc bạn có mặt ở đây. Thật nhanh như nháy mắt”.

Kinh nghiệm của bà người Pháp:

“Rồi tôi thấy mình tách ra khỏi thể xác và đang ngồi trên cao nhìn lại cái xác mình nằm co quắp, mẹ tôi cùng chị giúp việc thì đang khóc ré lên vì tưởng tôi đã chết. Tôi cảm thấy thương họ và cũng buồn cho thân tôi ... Buồn, buồn lắm. Nay tôi vẫn còn có thể cảm nhận nỗi buồn đó. Nhưng lúc đó, tôi lại cảm thấy mình đã được giải thoát, vậy có lý do gì mà đau khổ. Tôi không còn thấy đau đớn nữa, tôi hoàn toàn được tự do”.

Những điều trích đăng trên, đều có thật. Được ghi chép cẩn thận bởi những nhà khoa học, chứ không phải bởi những đạo sĩ hoặc các người chuyên kể chuyện bí hiểm. Các nghiên cứu này, được kiểm nghiệm, được cân nhắc, và đã được loại bỏ những gì thiếu tính cách khoa học, hoặc thiếu bằng chứng xác tín.

Đã từ lâu, mỗi lần viếng đám tang thân nhân bè bạn, tôi thường nghĩ rằng họ là kẻ sung sướng. Thân nhân khóc lóc bị thương vì mất mát một người thân, họ khóc cho chính họ, không phải khóc cho người đã chết, họ khóc cho người còn sống, những người còn liên lụy tình cảm bị mất mát. Chết là được an bình vĩnh cửu. Mai đây, nếu bạn bè xa gần có nghe tin TN lẫn ra chết, thì cũng xin vỗ tay chúc mừng tôi, chứ đừng có bị thương than rằng: “Tôi nghiệp quá, mới đó mà đã chết rồi”.

Thơ

Tường Phong

Đẹp

oí thử em là oản chương

anh sẽ là oản thơ tuyệt diệu

oí thử em là nhạc điệu

anh sẽ là cung đàn bi thương

oí thử em là oăng trắng

anh sẽ nguyên là mây trắng lụa

oí thử em buồn tựa cửa

anh sẽ nhìn tóc em không nói năng

(Trích Tiếng Sông Hương 94)